

JOOP WIST HET

DOOR **D. MENKENS** - VAN DER **SPIEGEL**

G. F. CALLENBACH N.V. NIJKERK

JOOP WIST HET

DOOR

D. MENKENS-VAN DER SPIEGEL

TEKENINGEN VAN
RIE REINDERHOFF

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

I. DIE MO-GEN WAT, HOOR!

Het is Woens-dag-mor-gen. Het is nog vróég. Het is nog bij-na hé-le-maal don-ker. De mees-te men-sen slá-pen nog. De mees-te kínder-tjes ook. Maar weet je, wie al wák-ker is? Bep-pie de Vries. Ze zou best al wil-len óp-staan. Maar dat màg niet. Het is nog zo stil in huis. Er is nog nie-mand op. Wat zàl ze nu? Zich nog eens lek-ker-tjes om-draai-en en weer gaan slá-pen? Dat doet ze an-ders óók, als ze vroeg wak-ker is. Nee, maar van-daag doet ze het niet. Van-daag kan ze tòch niet meer sla-pen. Dat komt, door-dat ze zo blij is. Zo héél blij. Ze mag van-mid-dag naar gróót-moe-der. Zij met haar gro-ten broer Jàn en haar klei-ne broer-tje Jóóp. Jan is al tien jaar. Joop is nog maar vijf. En Bep-pie zelf is zé-ven.

Ze gaan wel vá-ker 's Woens-dags-mid-dags naar groot-moe-der. Maar van-daag mo-gen ze wat voor groot-moe-der méé-ne-men. Een fij-ne schaal pan-ne-koe-ken. Is dát e-ven wat? Moe-der zal de pan-ne-koe-ken van-mor-gen bàk-ken. Als ze om twaalf uur uit school ko-men, mo-gen ze er eerst zèlf van smul-len. Lèk-ker, hoor! Ze krij-gen er stróóp op of súi-ker. Nèt wat ze wil-len. Bep-pie vraagt stróóp. Dat vindt ze véél lek-ker-der dan sui-ker. Ja, en als ze dan ge-gé-ten heb-ben, mo-gen ze wèg. Dàn mo-gen ze naar groot-moe-der.

„Móé-der!”

Wie roept dat? Dat roept Jàn. Jan slaapt aan de

an-de-re kant van de zol-der.

„Móé-der!” roept Jan nog eens weer.

Bep-pie stapt uit bed en gaat naar hem toe. Ze vraagt:

„Wat is er?”

„O,” zegt Jan, „ik heb zo'n pijn in mijn buik. 't Is zo èrg! O, móé-der!”

Daar kòmt moe-der al. Ze zegt: „Wat is er, Jan? Heb jij zo'n buik-pijn? Dan moet je maar diep on-der de

dé-kens krui-pen. Ik zal wat mèlk voor je war-men. Dat hèlpt mis-schien wel."

Moe-der gaat naar be-né-den, maar ze komt al gáúw weer te-rug. Ze brengt een be-ker war-me mèlk mee. Jan drínkt er wat van.

„Méér niet", zegt hij, „meer kan ik héús niet." Dan draait hij zich om en trekt de de-kens o-ver het hoofd.

Bep-pie mag met moe-der naar be-né-den. Ze zegt: „Als Jan nu van-mid-dag maar méé kan naar groot-moe-der."

Moe-der geeft geen ant-woord.

„Gaat Jan nu nog naar schóól, moe-der?" vraagt Bep-pie e-ven la-ter.

„'k Wéét niet," zegt moe-der. „We zul-len straks wel zién."

Bep-pie hóópt maar, dat Jan naar school kan. Ze vindt het niets pret-tig, om al-léén te gaan.

Och, maar die buik-pijn van Jan wordt niet bé-ter. Hij kàn niet naar school.

Zo gaat Bep-pie dan al-léén. Wat vindt ze dat á-ke-lig. Maar — als Jan niet mee-kan naar gróót-moe-der, dat is nog èr-ger. Zij en Joop mo-gen vást niet al-léén.

Bep-pie let niet best òp. De juf-frouw moet haar tel-kens ver-bie-den. Ja, maar Bep-pie moet ook al-door aan Jàn den-ken.

Dat die Jan nu in-eens zfék ge-wor-den is. Gis-te-ren was hij nog ge-zònd. Toen heeft hij nog slóót-je ge-

spron-gen. Mis-schien heeft hij toen wel nat-te voeten ge-kre-gen. Dan is het zijn éi-gen schuld. O, o, en dáár-om kun-nen ze nou niet naar groot-moe-der. Wat is die Bep-pie blij, als om twaalf uur de bèl gaat. Ge-luk-kig, nu mo-gen ze naar huis. Ze hòlt, wat ze kan. Kijk, Joop staat haar al òp te wach-ten.

„Joop,” roept ze, „is Jan bé-ter?”

„Nee,” zegt Joop, „maar moe-der heeft wel pàn-ne-koe-ken ge-bak-ken.”

„O, fíjn,” juicht Bep-pie. „Dan is het vast niet èrg met Jan.”

Nee, èrg is het ge-luk-kig niet. Dat zegt móé-der ook. Jan heeft kóú ge-vat. Jan moet een dag-je in bèd blij-ven. Mòr-gen zal hij wel weer bé-ter zijn.

Ja, mòr-gen. Maar dan is het geen Wóéns-dag meer. Dan kun-nen ze niet naar gróót-moe-der.

„Móé-der”, vraagt Bep-pie, „mogen Joop en ik sá-men gaan? Ik kan óók de pan-ne-koe-ken wel dra-gen en ik weet best de wèg.”

Bep-pie denkt: moe-der zal wel néé zeg-gen. Maar moe-der zegt niets.

On-der het e-ten zegt Bep-pie: „Mis-schien heeft Jan gis-te-ren wel nat-te vóé-ten ge-kre-gen. Mis-schien heeft hij dáár wel buik-pijn van. Dan is het zíjn schuld, dat we niet naar groot-moe-der kun-nen.”

Va-der kijkt haar áán. Va-der kijkt bóós. Hij zegt: „Mis-schien heb jij wel ge-líjk, Bep! Maar aar-dig vind ik jou op het o-gen-blik níét. Jan heeft zo'n pijn! Jan kan nu hé-le-maal geen pan-ne-koe-ken

e-ten. Jan is erg ver-drié-tig, want hij gaat óók zo graag naar groot-moe-der. Heb jij dáár wel aan ge-dacht?"

Bep-pie kijkt vóór zich. Nee, ze heeft ei-gen-lijk alleen aan zich-zèlf gedacht.

La-ter, on-der het é-ten zegt moe-der: „Ik vind het voor gróót-moe-der ook wel erg, als jul-lie niet komen. Ze ver-wàcht jul-lie. Ze zal on-ge-rúst worden. Kon ik zèlf maar gaan. Ik kan niet weg van Jan en de klein-tjes, an-ders ging ik stèl-lig.”

„Mo-gen we dan niet al-léén?“, vraagt Bep-pie nog eens weer.

Joop roept: „Ik weet de weg wel en ik kan best de pan-ne-koe-ken dra-gen.”

„Nee,” zegt Bep-pie, „dat zal ik doen.”

„Als jul-lie nou al ru-zie gaat ma-ken, mag het hele-máál niet,” zegt va-der.

Bep-pie kijkt òp. Zou het — zou het mo-gen, als ze géén ru-zie maak-ten?

„Ja,” zegt moe-der. „’t Is een moei-lijk ge-vàl. We kun-nen groot-moe-der ook niet ver-geefs la-ten wach-ten. Zul-len we het er op wá-gen, va-der?”

„Als ze be-lo-ven níét te kib-be-len en níét te blij-ven spe-len on-der-weg, dan mó-gen ze van mij”, ant-woordt va-der.

„Hó-ren jul-lie het?” vraagt moe-der. „Níét kib-be-len, níét spe-len, óók niet stil blij-ven staan, maar vlùg door-lo-pen en de pan-ne-koe-ken voor-zich-

tig tus-sen je in dra-gen. Ik zal de schaal in de heng-sel-mand zet-ten en die dra-gen jullie dan sá-men. Zul-len jul-lie dat doen? Kan ik je ver-tróú-wen, Bep?"

„O já, moe-der," roept Bep-pie. „Já, hè Joop? En we zul-len níet laat thuis ko-men en we zul-len hàrd lo-pen en we zul-len...."

„Ik zal jul-lie al-les wel pre-cies ver-tel-len, stràks, als we klaar zijn mét e-ten," zegt moe-der.

O, wat sma-ken nú de pan-ne-koe-ken lèk-ker. O, wat heeft Bep-pie nú een meê-lij met Jan. Ze heeft wel èrg on-aar-dig o-ver hem ge-dacht. Die ar-me Jàn! Hij moet in zijn bèd lig-gen en zij gaan naar gróót-moe-der.

II. WAT EEN PLAN!

Als het één uur is, stap-pen Bep-pie en Joop de deur uit. Voor-zích-tig dra-gen ze de mand tus-sen zich in. Ze mo-gen hem niet schééf hou-den. Néé, na-túúr-lijk niet. De schaal met pan-ne-koe-ken moet net-jes in 't mid-den blij-ven staan.

Moe-der kijkt ze ná, tot ze het bos-pad zijn in-ge-gaan. Ze zùcht! Ze vindt het wel wat á-ke-lig, dat de kin-der-tjes al-leen moe-ten gaan, maar er is níéts aan te doen.

Bep-pie en Joop zuch-ten níét, hoor! Ze vin-den het maar wat fíjn! Joop zegt: „Nou zijn we toch wel erg gróót, hè? Ik óók!”

„Ja,” zegt Bep-pie, „jij bent óók wel een beet-je groot. Maar ik ben de óúd-ste.”

„En ik ben een jòn-gen,” zegt Joop.

Bep-pie geeft geen ant-woord. Niet kíb-be-len, denkt ze.

't Is erg stíl in het bos. Er ko-men nooit veel men-sen, want het is ver van de gro-te stàd. Al-leen de men-sen, die er dicht bij wo-nen en er dóór moe-ten, ko-men er.

„Nou zijn we net rood-kàp-je,” zegt Joop.

Bep-pie làcht er om. Ze zegt: „Hoe kàn dat nou. Rood-kap-je was maar al-leen en wij zijn met z'n twee-ën. En ik heb geen ro-de muts op.”

„Ik ben de wòlf,” zegt Joop. „Bóé, bóé, ik zal je bíjten.”

„Voor-zich-tig toch,” roept Bep-pie. Ja, de mand ging he-le-maal schééf. Als nu de schaal óók maar niet scheef is ge-gaan. Als de pan-ne-koe-ken er maar

niet uit zijn ge-gle-den. Eens e-ven kij-ken. Voor-zich-tig wordt de mand néér-ge-zet. Joop hup-pelt met-een wèg. Hij vindt het al niks léúk meer, om te hel-pen dra-gen.

Bep-pie maakt de mand o-pen. Ge-lùk-kig, de schaal staat nog nèt-jes in 't mid-den. Moe-der heeft er kràn-ten om-ge-pakt. Zo kàn hij niet mak-ke-lijk scheef glij-den. „Kòm, Joop,” roept ze.

„Ik ben de wòlf! Bóé, bóé,” schreeuwt Joop en komt met zwaai-en-de ar-men op haar af.

„Een wolf dóét niet eens boe-boe,” zegt Bep-pie. „'t Is toch ze-ker geen kóé?”

„Hoe doet een wolf dàn?” vraagt Joop.

Dat wéét Bep-pie niet. Maar ze weet wèl, dat ze naar groot-moe-der moe-ten. Daar-om zegt ze: „Kòm, Joop, pak áán!”

„La-ten we een beet-je spé-len,” zegt Joop. „La-ten we doen, dat jij rood-kàp-je bent en ik de wòlf.”

Bep-pie wil wel graag. Nee, maar het màg niet. Moe-der heeft ge-zegd: „Je moet om twéé uur bij groot-moe-der zijn.” Nee, dan moe-ten ze dóór-lo-pen. Het is een úúr naar groot-moe-ders huis.

O, maar nou wéét ze wat. Ze zul-len niet zo lang bij groot-moe-der blij-ven. Dan kun-nen ze stràks het spel-le-tje van rood-kap-je doen.

Bep-pie zegt: „Joop, la-ten we nou dóór-lo-pen. Dan doen we het spel-le-tje stràks. Maar je moogt er niks van zég-gen te-gen groot-moe-der, hoor!”

„Néé, ik zal niks zèg-gen,” belooft Joop.

Ze ne-men de mand weer òp. Ze stap-pen vol moed vèr-der. Al gauw zijn ze het bos uit. Nu kun-nen ze in de ver-te groot-moe-ders huis al zien. Nu zijn ze er gauw.

III. LIE-VE GE-HOOR-ZA-ME KIN-DE-REN?

Groot-moe-der kijkt er van op, dat die twee kleuters zo maar sá-men zijn ge-ko-men. Ze zegt: „Het is ei-gen-lijk te ver voor jul-lie. Jul-lie zijn nog zo klein.”

„Ik word o-ver een half jaar al àcht,” zegt Bep-pie. „En ik ben een jòn-gen,” zegt Joop. „Jon-gens zijn nooit bàng.”

Groo-moe-der lacht. Groot-moe-der zegt: „Als jíj niet bang bent, zal ik het óók maar niet zijñ. Jul-lie zijn in elk ge-val mooi vróég. Je hebt ze-ker vlug dóór-ge-lo-pen, hè?”

„Ja, groo-moe-der,” zegt Bep-pie. „We zijn om één uur weg-ge-gaan en we hebben hàrd ge-lo-pen.”

„En stràks. . . .” zegt Joop. Met-een schríkt hij. Daar had hij het bij-na ver-klàpt.

„Nou, wat dóé je straks?” vraagt groot-moe-der.

„Dan lo-pen we wéér hard,” zegt Bep-pie. Ze krijgt er een kléúr van. Die Jóóp ook!

„Dan moe-ten jul-lie eerst maar een poos-je rüs-ten,” zegt groot-moe-der. „Lus-ten jul-lie een glaas-je li-mo-ná-de?”

Of ze dat lus-ten? Wàt graag. Groot-moe-der heeft zul-ke lèk-ke-re li-mo-na-de. En ze krij-gen nog kóék-jes ook. Fijn!

„Ik ben niks móé meer,” zegt Joop, als ze een poos-je ge-ze-ten heb-ben. „Mo-gen we naar bui-ten, groot-moe-der?”

Het màg. Groot-moe-der gaat zèlf mee. Er is zo-veel te zféen. Er is een geit, een vār-ken, er zijn een he-le-boel kíp-pen en er zijn juist gis-te-ren kúi-ken-tjes uit-ge-ko-men. Wat die léúk zijn. Ze krui-pen bij de moe-der-

kip on-der de vé-ren. Ze zijn bàng, dat Bep-pie en Joop ze kwáád wil-len doen. Maar na een poos-je ko-men ze weer voor de dàg. O, o, wat een leu-ke díer-tjes. Er zijn ook ko-níjn-tjes. Twee gró-te en wel tien klei-ne. Er is één zwàrt ko-nijn-tje bij. Dat krijgt Jóóp la-ter. Groot-moe-der heeft het de vó-ri-ge keer be-lóófd.

„Kun-nen we het niet mee-ne-men in de mànd, groot-moe-der?” vraagt hij.

„Nee, vent,” zegt groot-moe-der. „’t Is nog een beet-je te kléín. Als je wéér komt.”

„Ja, dan is Jan er óók bij,” zegt Bep-pie. Ze heeft erg veel zin in het spel-le-tje van rood-kap-je en de wolf. Maar daar-bij kun-nen ze geen ko-níjn-tje ge-brui-ken.

„Ja, dan is Jàn er weer bij, zul-len we ho-pen,” zegt groot-moe-der. Ze kijkt een beet-je be-zòrgd. Vindt ze het zo erg, dat Jan zíék is? Of vindt ze het zo erg, dat de kin-der-tjes straks weer al-leen naar hús moe-ten? Dat zal het wel zijn. Ze mo-gen niet zo lang blij-ven als àn-ders. Nog een poos-je in de túín, nog een poos-je bij groot-moe-der in de ká-mer.... Dàn moe-ten ze gauw weer naar hús. Dat wil-len ze wel. An-ders zeu-ren ze soms een beet-je, om làn-ger te mo-gen blij-ven. De-ze keer stàp-pen ze da-de-lijk òp, als groot-moe-der zegt, dat ze naar huis moe-ten.

„Het zijn líé-ve, ge-hoor-za-me kín-der-tjes,” denkt groot-moe-der. Maar als ze al-les wíst. . . .

IV. O, DIE JÓÓP!

Daar gaan ze weer op hús aan. De mand is léég. Ze hoe-ven nu niet meer zo voor-zich-tig te zijn. Ze mo-gen er wel een beet-je mee slin-ge-ren. Dat doen ze ook. En tel-kens kij-ken ze nog é-ven om naar gróót-moe-der. Dan wúí-ven ze haar toe en roe-pen: „dàààg! dàààg!” Groot-moe-der kijkt ze na, tot ze het bòs in zijn. Dàn gaat ze naar bín-nen.

Joop zegt: „Nou gaan we spé-len, hè? 't Is nog erg vróég, hè?”

„Ja,” zegt Bep-pie, „'t is nog erg vróég.” Ei-gen-lijk heeft ze er nu niet zo-veel zín meer in. Groot-moe-der heeft ge-zegd, dat ze vlug dóór moe-ten lo-pen. Moe-der heeft dat óók ge-zegd. Het is wel erg, als ze dat níét doen. Och, maar 't is nog lang geen vier uur. En ze hoe-ven pas om vijf uur thuis te zijn. Zul-len ze het dan tòch maar doen? Wel já! Ze zul-len het niet làng doen. Nee, héél e-ven-tjes maar.

Bep-pie zegt: „Kruip jíj nou maar wèg, Joop! Jij bent de wòlf. Als ik je hé-le-maal niet meer zien kan, kom ik óók die kant uit. Dan ben ik rood-kàp-je.”

De mand wordt neer-ge-zet en Joop ver-dwijnt tus-sen de strui-ken. Dat màg niet! Ze moe-ten op het pad blij-ven. Ja, maar daar kun je het spel-le-tje niet goed dóén. Ver-der-op, waar de bo-men en strui-ken zo dicht op el-kaar staan, is het veel léú-ker.

„Nou moest ik ook een ro-de muts op heb-ben,” denkt

Bep-pie. Haar muts is bláúw. Dat hóórt niet, als je rood-kap-je bent.

Ze haalt haar zak-doeck uit de zak. Die is wit, maar hij heeft een róód rand-je. Ze maakt aan el-ke hoek een knóóp. Zo, nu is het een wit muts-je met een ró-de rand. Nu lijkt ze toch een béét-je op rood-kap-je.

Van Joop hoort of ziet ze níéts meer. Ze gaat óók van het pad af en die-per het bos in. Ze heeft niet zo pre-cies ge-ke-ken wel-ke kànt Joop op-ging. Ze dacht: als ik tus-sen de strui-ken dóór ben, zie ik hem zó. Joop kòn nooit zo erg best weg-kruipen.

Och, maar wat is dat struik-ge-was dícht. Je moet de tak-ken weg-bui-gen, om er dóór te ko-men. Nee, dat is niet léúk. Kíjk nou, daar zit haar jùrk-je al vast. Voor-zich-tig lòs ma-ken, an-ders schéúrt het.

Ge-luk-kig, daar is weer een páád-je. Daar kun je bé-ter lo-pen. Maar — waar is Joop? Wel-ke kànt zou hij zijn uit-ge-gaan?

„Jóóp,” roept Bep-pie.

Geen ant-woord. Och nee, na-túúr-lijk niet. Als je bent weg-ge-kro-pen zég je toch niet, waar je zit? Een eind-je vèr-der lo-pen maar. Hij zal wel gáúw op haar àf-ko-men.

Bep-pie lóópt en lóópt — maar van Joop hoort of ziet ze niets. Dan maar te-rùg. Hij is ze-ker de àn-de-re kant uit-ge-gaan.

Wéér loopt ze een heel eind, maar nèr-gens vindt ze Joop. Nu be-gint ze héél hard te roe-pen: „Jóóp, Jóóp dan toch! Jóóp, waar bèn je?”

Stil eens. Hóórt ze wat? Já, uit de ver-te klinkt een bang stem-me-tje: „Ik ben hiér! Ik ben ver-dwááld!”

„O, wàcht maar. Ik kom bij je,” roept ze. Ze gaat op het ge-luid àf. Ze moet wéér tus-sen het struik-ge-was door-krui-pen, maar dat hín-dert niet. Als ze maar bij Jóóp komt. Na een poos-je roept ze weer: „Jóóp, waar bèn je?”

„Hiér,” klinkt het, maar nu van een àn-de-re kant. Dat be-grijpt Bep-pie eerst

niet. Hoe kàn dat nou? Och, Joop is in die tijd na-tuur-lijk óók weer door-ge-lo-pen. Dàt moet hij niet dóén. „Joop, je moet blij-ven stáán, an-ders vínd ik je niet,” roept ze. „Waar bèn je?”

„Ik ben weer op de wèg! Ik wil naar móé-der,” roept Joop.

„Ja, wàcht dan e-ven,” roept Bep-pie.

Tèl-kens róépt ze nu. Joop roept óók en het duurt niet lang, of ze heb-ben el-kaar ge-vòn-den. Wat zíjn

ze blij. Joop ver-geet hé-le-maal, dat hij ei-gen-lijk de wòlf is en Bep-pie denkt er niet meer aan, dat ze rood-kàp-je is. Nee, hóór! Ze wíl-len niet meer spelen. Ze wil-len naar hús!

V. DAT IS ERG.

Já, ze wil-len naar hús. Maar — wat is dit voor een weg? Het kan nooit de weg zijn, die naar hun huis-je voert, dat weet Bep-pie héél ze-ker.

„Dit is niet de góe-de weg, Joop,” zegt ze.

„Wèl waar,” zegt Joop.

„'t Kan nóóit,” zegt Bep-pie. „De goe-de weg is er-gens àn-ders.”

„Níé-tes,” zegt Joop.

„Wèl-les,” zegt Bep-pie. „Ik ben de óúd-ste. Ik zal het toch ze-ker be-ter we-ten dan jíj?”

„Ik weet het be-ter,” zegt Joop. „Dit is wel ècht de goe-de weg.”

„Zo,” zegt Bep-pie. „Als dit de goe-de weg is, moet de mand er staan. Zie jij die soms?”

„Hij staat een eind-je díé kant op,” ant-woordt Joop.

„Dat kàn niet,” zegt Bep-pie. Toch gáát ze die kant maar op. Ze wil ook niet graag weer tus-sen de strúí-ken door. Mis-schien ko-men ze wel mèn-sen te-gen. Dan kun-nen ze vra-gen, hoe ze weer thús moe-ten ko-men.

Ze lo-pen en lo-pen, maar men-sen zién ze niet.

Ein-de-lijk — wat is dàt? „O, fíjn, een hús-je,” roept Bep-pie.

Joop zegt níéts. Joop schríkt. Op de goe-de weg zijn geen huis-jes. Joop be-grijpt nu, dat ze heus ver-dwááld zijn.

Ze gaan naar het huis-je tóé. De deur is dicht. De lui-ken zijn óók dicht.

„Zul-len we klòp-pen?” vraagt Bep-pie.

„Néé,” zegt Joop. „Als er eens een bó-ze màn uit-komt. . . .”

Bep-pie is óók wel een beet-je bang. Toch klópt ze. Eerst zàcht. Dan hàr-der.

't Blijft stíl in het huis-je. Nú durft Joop óók. Hij bonst met zijn bei-de han-den op de déúr. Hij schòpt er te-gen. Hij roept: „Doe eens ó-pen, boe-man!”

„Stíl toch,” zegt Bep-pie.

„O, jíj — jij bent al-tijd bàng,” zegt Joop.

„En 't is jóúw schuld, dat we ver-dwaald zijn,” huilt Bep-pie.

't Scheelt wei-nig, of Joop huilt méé. Nee, nee, hui-len wíl hij niet. Hij is toch ze-ker een jòn-gen? Hij gaat eens àch-ter het huis-je kij-ken. Daar is een schúúr. Zou daar mis-schien een kóé in zijn? Of een páárd? Hij roept: „Bep, kòm eens! Kíjk eens.”

Bep-pie kòmt. Sa-men gaan ze het schuur-tje ín. Het is léég. Hé-le-maal leeg.

„Wat ís dat?” vraagt Joop.

„Dat zie je toch wel? Dat is de ruif. Daar ach-ter heeft een géít ge-staan. Die kreeg dan zó zijn e-ten.”

„Tjóép!”

O, wat schrík-ken ze. En met-één moe-ten ze là-chen.

't Was en-kel maar de déúr, die dicht viel.

„Nou kun-nen we ge-van-ge-nis-je spe-len,” zegt Joop.

„Née hoor,” zegt Bep-pie. „We moe-ten naar hús!
't Is mis-schien al wel vijf uur.”

Ja, ja, naar hús! Gauw de deur weer ó-pen doen.
Waar is nu de krúk?

Hun hand-jes glij-den langs het ru-we hóút. Ze voe-
len ó-ver-al. Er-gens moet toch een krúk zijn of een
knòp?

Ze vin-den níéts. En de deur blijft dicht, hóé ze ook
du-wen en schòp-pen. De deur kan al-leen maar van
de búí-ten-kant o-pen wor-den ge-daan. Ze kun-nen
er niet uit.

VI. ZO IS HET GOED!

„O, we zit-ten ècht ge-van-gen,” gilt Bep-pie. „We kun-nen er nóóit meer uit!”

Joop be-gint te hui-len, héél hard. Bep-pie huilt óók. „Maar — maar —” snikt Joop, „de men-sen zul-len toch wel thúis-ko-men?”

„Er wó-nen geen men-sen. 't Huis staat na-tuur-lijk léég,” jam-mert Bep-pie.

„Moe-ten we hier dan de he-le nàcht blij-ven?” Joop schrikt daar zò van, dat hij het hui-len ver-géét. Met wíjd o-pen mond en wíjd o-pen o-gen kijkt hij Bep-pie áán.

„We moe-ten hier mis-schien wel al-tíjd blij-ven,” snikt Bep-pie. „We gaan hier mis-schien wel dood van de hòn-ger — en — móé-der — en — vá-der — —”

Nu huilt ze zó hard, dat Joop geen ráád weet. Hij schòpt en tràpt te-gen de deur, zo hard hij kàn. Is er dan níé-mand, die hen hóórt? Is er dan níé-mand, die hen hel-pen wil?

Ja, er ís Ie-mand. In-eens wéét Joop het. De Hee-re in de Hemel. Díé kan hel-pen. Die hoort je àl-tijd. Die ziet je ò-ver-al.

„Bèp,” zegt hij, „we moe-ten bíd-den. De Hee-re Jé-zus zal ons wel hèl-pen.”

Bíd-den? Daar had Bep-pie al làng aan ge-dacht. Straks in het bòs al. Maar bid-den dúrft ze niet. 't Is im-mers al-les hun éi-gen schuld? Ze zijn vréés-lijk

on-deu-gend ge-weest. Dat ze hiér zit-ten, dat is voor stráf! De Hee-re in de He-mel is bóos op hen.

„Ik — ik dùrf niet,” zegt ze zacht.

„Waar-òm niet?” vraagt Joop.

„Om-dat we kwáád heb-ben ge-daán. 't Is al-le-maal on-ze éi-gen schuld.”

„O, maar dan moe-ten we júíst bid-den,” roept Joop. Héél zijn ge-zicht-je straalt. Ja, hij wéét het. Nu weet hij heus méér dan Bep, al is hij de klein-ste.

„Als je kwáád ge-daán hebt, moet je eerst om ver-gé-ving bid-den,” zegt hij. „Moe-der zei dat van-mor-gen óók te-gen Jàn. Jan had gis-te-ren in de slóót ge-ze-ten. Hij had de he-le dag nat-te vóé-ten ge-had. Daar-om had hij búík-pijn. Dat was óók zijn ei-gen schuld. En toen zei móé-der, dat de lie-ve Heer tòch naar hem lúís-ter-de. Maar dan moest hij éérst om

ver-gé-ving vra-gen.”

E-ven la-ter knie-len twee kin-der-tjes dicht naast el-kaar in de don-ke-re schuur. Ze bíd-den om ver-gé-ving. Ze bid-den, of ze weer bij va-der en moe-der mo-gen ko-men.

En, als kin-der-tjes bíd-den, is er al-tijd Eén, die hen hóórt.

VII. GE-LUK-KIG.

En thús? Hoe is het dáár?

Moe-der heeft heel vaak naar de klòk ge-ke-ken. O, het duur-de zo lang, eer het vijf úúr was. Ein-de-lijk, éín-de-lijk is de klei-ne wij-zer op de vijf.

Moe-der kijkt naar búí-ten. Kó-men de kin-der-tjes nog niet? Néé, er is nog níéts te zien.

't Wordt vijf mi-nu-ten o-ver vijf-ven, tien mi-nu-ten, kwàrt. . . .

„Móé-der,” roept Jan, „zíjn ze er nog niet?”

„Nee,” roept moe-der te-rug. Haar stem klinkt àng-stig. Dat hóórt Jan wel.

„Móé-der,” roept hij weer, „moe-der, mag ik òp-staan? Mijn buik-pijn is hé-le-maal ó-ver.”

„Ja, stá maar op,” roept moe-der.

Als Jan be-né-den komt, is de gro-te wij-zer al bij-na op de zès. Dit be-te-kent, dat Bep-pie en Joop al een hàlf uur te láát zijn.

„Als er maar niets met ze ge-béúrd is,” zucht moe-der.

„Wat kàn er nou ge-beu-ren,” zegt Jan. „In het bos loopt níé-mand en op het pad naar groot-moe-der ko-men géén au-to's.”

Néé, dat is wáár! 't Is geen ge-váár-lij-ke weg. Maar de kin-der-tjes zijn nog zo kléín!

„Ze heb-ben mis-schien wel ver-gé-ten, dat ze om vijf uur thuis moes-ten zijn,” zegt Jan weer. „We mo-gen an-ders al-tijd làn-ger weg-blij-ven.”

Moe-der geeft geen ànt-woord. Ze vindt het zo èrg. Ze zou wel zó weg wil-len lo-pen, om haar kin-der-tjes te zóé-ken, maar dat kàn niet. Hèn-kie moet aan-stonds zijn flès-je heb-ben en An-nie moet naar bèd. Och, en moe-der wil Jan óók lie-ver niet stu-ren. Zijn buik-pijn is wel ó-ver, maar het is toch bé-ter, dat hij van-daag bín-nen blijft.

't Wordt zes uur. Nog zijn de kin-der-tjes er niet. Ge-lùk-kig, dáár komt vá-der aan. Va-der kijkt héél boos, als hij hoort, dat de twee klein-tjes nog niet thuis zijn. Hij zegt: „Ze zijn on-déú-gend, die Bep en Joop. Ze heb-ben na-tuur-lijk niet te-gen groot-moe-der ge-zègd, dat ze vroeg thuis moes-ten zijn. Ik ga ze di-rect há-len.”

Va-der springt op de fiéts. Zo kan hij gauw bij groot-moe-der zíjn. Met een reu-ze-vaart schiet hij het bos-pad in. Hij tràpt en tràpt. . . . Dan in-eens rèmt hij. Wat is dàt? Wat ziet hij daar stáán? De mànd! En òp de mand ligt Bep-pie's mùts.

Va-der schrikt heel èrg. Wat zou er met zijn ar-me kin-der-tjes ge-béúrd zijn?

Va-der roept: „Bèp-pie! Jóóp!” Va-der roept hàrd, maar er komt geen ant-woord.

Va-der zet zijn fiets te-gen een bóóm aan en kruipt het struik-ge-was in. Zo heb-ben zijn kin-der-tjes een paar uur ge-le-den óók ge-daán. Maar zìj gin-gen de an-de-re kant op. Dat wéét va-der na-tuur-lijk niet. Va-der loopt maar dóór en tèt-kens roept hij: „Bep-pie! Joop! Waar zijn jul-lie?”

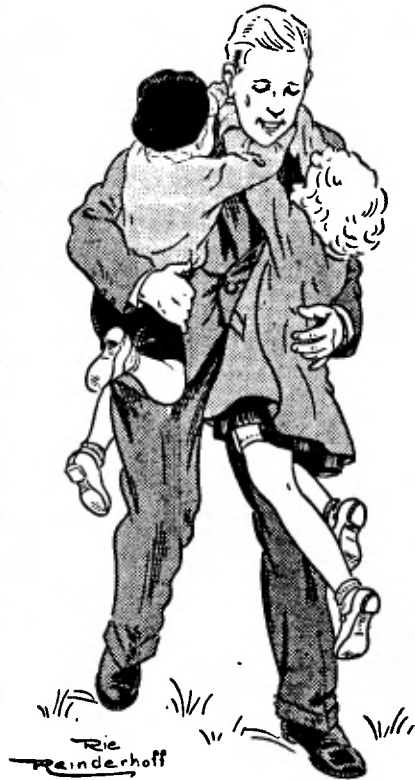
Heel stil is het in het bos. Heel ver klinkt va-ders stèm. Maar hij hoort geen ànt-woord. Hij loopt de é-ne kant uit, hij loopt de àn-de-re kant uit, hij wéét niet meer, wat hij moet dóén. Zal hij te-rug gaan? Zal hij naar de po-lí-tie gaan? Dàt zal wel móé-ten. Moe-der zal vrées-lijk schrik-ken, als hij zon-der de kin-der-tjes te-rug komt. Ja, maar hij kan hier toch óók niet blij-ven.

Hij gaat te-rug. Nog één keer staat hij stil. Nog één keer róépt hij. Nog één keer luis-tert hij en dàn....

Ja, hij hóort wat. Hij hoort zo'n raar ge-luid.... Net of er in de ver-te er-gens op een déúr wordt ge-bonsd. Een déúr? Een déúr hoort bij een húis. Er is maar één huis in het bos en dat staat al héél lang léég. Zou-den Bep-pie en Joop dáár kun-nen zijn?

Va-der loopt zo vlug hij kan de rich-ting van het huis-je uit. Ja, ja, dáár komt dat ge-luid van-dáán. Ja, ja, hij hoort het nu wel góéd. Och, en hij hoort ook hui-le-ri-ge kínder-stem-men.

„Bèp-pie! Joop!” roept hij.

„Và-der,” klinkt het uit de ver-te.

O, va-der is zo blij! Nu is hij op het pad, waar het huis-je stáát. Nu hòlt hij. Nu hoort hij de stem-men van zijn kin-der-tjes heel góéd. Nog e-ven en dàn. . . . In èl-ke arm heeft hij er één. En ze huf-len en ze là-chen en ze pra-ten van al-les door el-káár. Va-der pàkt ze, va-der zóént ze, va-der schijnt wel hé-le-maal te ver-ge-ten, dat ze toch ei-gen-lijk on-déú-gend zijn ge-weest.

VIII. NAAR HUIS!

Kòm, jon-gens, nu gauw naar hùís,” zegt va-der.
„Moeder is zo vréés-lijk on-ge-rust.”

Daar wor-den Bep-pie en Joop stíl van. Nee, zij zijn níét ver-ge-ten, hoe stout ze zijn ge-weest. Zij zijn niet ver-ge-ten, wat ze be-lóófd heb-ben, éérst aan moe-der en lá-ter aan gróót-moe-der.

Als ze weer bij het an-de-re pad zijn, mag Bep-pie ach-ter op va-ders fiets en Joop vóór-op, tus-sen va-ders àr-men. Met een vaart als een snèl-trein gaat het nu naar hùís.

Kijk, moe-der staat al úít te zien. Moe-der kijkt blij, als ze haar kin-der-tjes te-rug-ziet, maar ze kijkt ook bóós. Ze zegt: „Moes-ten jul-lie nu zó lang bij groot-moe-der blij-ven? Had je me dàt be-loofd?”

Ja, nu moet het he-le ver-haal ver-tèld wor-den. Dat is móei-lijk, hoor, héél moei-lijk. Bèp-pie ver-telt, Joop ver-telt óók een beet-je en zo ho-ren va-der en moe-der àl-les. Ze ho-ren óók, hoe de kin-der-tjes néér-kniel-den in de don-ke-re schuur.

't Is erg stíl in de ka-mer, als het ver-haal uit is. Ja, èrg stil. Wat zou er nu kó-men? Zou-den ze zon-der e-ten naar bèd moe-ten? Zou moe-der zeg-gen: „Nu mo-gen jul-lie nóóit meer naar groot-moe-der”? Zou-den ze mis-schien van va-der kláp-pen krij-gen? Ze heb-ben het wèl ver-diend. Ja, ze heb-ben een gró-te stráf ver-diend, dat we-ten ze bèst. Ze dur-ven niet òp-kij-ken. Ze stáán daar maar.

Dan zegt in-eens va-der: „Wat dènk je er van, moe-der? Wat moe-ten we met die twee ben-gels dóén?” ’t Klinkt — néé, ’t klinkt níét boos. Joop kijkt vá-der aan. Bep-pie kijkt naar móé-der.

„Ja, wat moe-ten we met ze dóén?” zegt moe-der. „Ze heb-ben ons veel àngst be-zorgd. Ze heb-ben ons veel ver-driét ge-daàn. Ik had ge-dàcht, dat we ze bé-ter kon-den ver-tróú-wen.”

Bep-pie krijgt een er-ge kléúr. Joop’s bol-le-tje buigt naar be-ne-den. ’t Is zo èrg, als va-der en moe-der hen niet meer kun-nen ver-tróú-wen. ’t Is zo èrg, dat ze va-der en moe-der ver-driét heb-ben ge-daàn. Moe-ders stem klinkt zo be-dróéfd. En — be-droefd is nog er-ger dan bóós.

In-eens zegt moe-der: „Máár, va-der, weet je, wat ik ge-lóóf? Ik ge-lóóf, dat de Heer hun ge-bed heeft ver-hoord en hun het kwaad heeft ver-gé-ven. Dan wil-len wij het hun óók ver-ge-ven, vind je niet?”

Já, va-der vindt het óók.

Nu wordt er nòg eens ge-pakt, nu wordt er nog eens ge-kust. O, wat zíjn die Bep-pie en Joop ge-lùk-kig. O, wat héér-lijk! Ze zijn weer thús en va-der en moe-der zijn niet bóós meer.

„Ze moe-ten nu maar gauw é-ten en dan naar bèd,” zegt va-der.

„Ja,” zegt moe-der, „ze moe-ten nog maar een paar pàn-ne-koe-ken e-ten voor de schrik.”

„O, fíjn,” jui-chen ze.

„Mag ik er óók een?” vraagt Jan. „Ik ben heus héle-maal bé-ter.”

„Nou, voor-úit dan,” zegt moe-der.

Dat wordt nog een pret-tig half uur-tje. Bep-pie en Joop zijn zo heel, héél blij. Maar ze dur-ven toch nog niet veel te zèg-gen.

Na het e-ten dankt va-der hard-op. Dat doet hij al-tijd. Bep-pie en Joop we-ten, dat ze dan moe-ten lúis-te-ren. Dat doen ze nú wel héél goed. Ja, want va-der dankt er óók voor, dat de Hee-re hen weer vei-lig thúis heeft ge-bracht.

Ze dan-ken méé. En, als ze la-ter hun á-vond-ge-bed-je doen, dan-ken ze nog eens wéér.

INHOUD

	Blz.
I. Die mo-gen wat, hoor!	3
II. Wat een plan!	9
III. Lie-ve ge-hoor-za-me kin-de-ren?	12
IV. O, die Jóóp!	15
V. Dat is erg	19
VI. Zo is het goed!	22
VII. Ge-luk-kig	25
VIII. Naar huis!	29